

Sygn. akt V CSK 287/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa A. W.-K.

przeciwko Centrum Kultury w B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 lutego 2013 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O., wyrokiem z dnia 7 listopada 2012 r. zasądził od pozwanego Centrum Kultury w B. na rzecz powódki A. W.-K., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (a nie firmą, jak błędnie jest podane w uzasadnieniu) - Agencja Koncertowo-Impresaryjna „W.” w K., kwotę 75 665 złotych z odsetkami i kosztami procesu, jako niezapłacone przez pozwanego wynagrodzenie za umówione i wykonane usługi przez powódkę. W wyniku rozpoznania apelacji pozwanego, Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 7 lutego 2013 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że oddalił powództwo ponad kwotę 56 349,72 złotych, rozstrzygnął o odsetkach i kosztach, oddalając apelację w pozostałym zakresie. Zmieniając wyrok Sąd drugiej instancji uznał umowę zawartą między stronami za nieważną, ze względu na naruszenie przepisów o zamówieniach publicznych, oparł rozstrzygnięcie na przepisach o bezpodstawnym wzbogaceniu, a zmniejszenie zasądzonej kwoty wynikało z nieuznania za udowodnione lub należne powódce, niektóre składniki świadczenia, od pozwanego.

W skardze kasacyjnej pozwane Centrum zarzuciło zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego naruszenie prawa materialnego, tj. art. 410 § 1 i 2 w związku z art. 405 k.c. poprzez błędną wykładnię oraz art. 481 § 1 w związku z art. 455 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie. Naruszenie prawa procesowego dotyczy art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy i nierozważenie części zarzutów apelacji, a w związku jeszcze z art. 6 k.c. poprzez braki w ustaleniach i prowadzących do nich dowodach. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej apelację, ewentualnie o jego uchylenie w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualne jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego przedmiotu wzbogacenia, podlegającego zwrotowi na podstawie art. 415 i art. 410 k.c. Zgodnie z utrwalonym i znanym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, istotne zagadnienie przedstawiane Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia musi uwzględniać dotychczasowy dorobek teorii i praktyki prawa w podnoszonej kwestii i w szczególności wykazywać, że kwestia ta nie spotkała się dotąd z wyjaśnieniem, a ma istotne znaczenie, tak dla rozpoznania danej sprawy, jak i ogólniej - dla rozwoju prawa.

W niniejszej sprawie tak się nie stało. Problem przedstawiony przez skarżącego jest od dawna wyjaśniony, gdyż należy do podstawowych kwestii związanych z przesłankami bezpodstawnego wzbogacenia i nienależnego świadczenia. Z okoliczności udowodnionych w sprawie wynika, że wzbogacenie pozwanego polega na zaoszczędzeniu wydatków, jakie powinien on ponieść w postaci zwrotu kosztów i innych świadczeń należnych powódce, która zrealizowała swoje świadczenia niepieniężne. Wprawdzie umowa, którą strony zawarły została uznana za nieważną, przy czym to na pozwanym spoczywało dbanie o spełnienie warunków prawnych, wynikających z ustawy Prawo zamówień publicznych, a nie na powódce, będącej indywidualnym przedsiębiorcą prywatnym, jednakże świadczenia powódki zostały wykonane i to jest bezsporne. Nie jest zrozumiałe, dlaczego wśród różnych twierdzeń skarżący powołuje się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi na orzecznictwo dotyczące robót budowlanych, przyznając następnie, że rozpoznawana sprawa w ogóle dotyczy czego innego, a dalej w uzasadnieniu przyznając również, poprzez obszernie powoływane orzecznictwo i piśmiennictwo, że zaoszczędzenie wydatków stanowi wzbogacenie. Prowadzone wywody są raczej obok istoty rozpoznawanego sporu, a liczne cytaty nie uwiarygodniają wniosku, raczej zaciemniając problem, który skarżący usiłuje wykazać.

Skarżący chyba zdaje sobie sprawę z wątpliwości wyводу, gdyż w ostatnim zdaniu w tej części uzasadnienia wniosku przenosi argumentację na oczywiste uzasadnienie skargi, oczywiste jest bowiem, według niego naruszenie art. 405 i art. 410 k.c. przez zaskarżony wyrok. To twierdzenie nie zawiera już uzasadnienia, mimo takiego obowiązku nałożonego przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. wobec każdej z przesłanek, na których opiera się wniosek. Należy natomiast zwrócić uwagę, czego skarżący nie dostrzegł, że według ustalonego orzecznictwa i poglądów doktryny, co do zasady nie można jednocześnie twierdzić, iż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, wymagające koniecznego zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, ale tak właściwie, to rozpatrzenie zagadnienia jest zbędne, bo przecież skarga jest oczywista. W niniejszej sprawie, zdaniem skarżącego jest tak dalece oczywista, że nie ma potrzeby nawet tego dowodzić.

Jak wynika z przytoczonych przyczyn nie zostało wykazane przez skarżącego spełnienie przesłanek dla przyjęcia skargi do rozpoznania, określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. i z tego względu na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.